

[Tinning]

redegørelse af 30. marts 1982 om regeringens forslag til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, vi har fået. Der siger man forholdsvis klart, at de unge altså også må vise vilje til at udnytte de uddannelsesmuligheder, samfundet stiller til rådighed. Det betyder på almindeligt dansk: hvis en eller anden ung godt vil ind på en bestemt skole, kan det godt være, at der ikke er plads; til gengæld kan det godt være, at der er plads på en skole, der ligger et andet sted, hvor man måske underviser i noget helt andet, men det er dog en uddannelsesmulighed. Når man siger i denne redegørelse, at regeringen vil bistå for at fremme de unges mobilitet og vil forøge bevillingerne til indkvartering af elever på skolehjem i forbindelse med undervisning uden for elevernes lokalområde, så er vi måske henne ved noget af det, som er det egentlige indhold i dette forslag, og det synes jeg der kunne være grund til at få noget mere at vide om.

Da vi diskuterede arbejdsministerens redegørelse om bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, fik vi oplyst, at det, det drejede sig om med hensyn til at fremme de unges mobilitet, var, at man jo kunne købe nogle af de mange villaer, der ligger rundt omkring, nogle af de mange private ejendomme, der ligger rundt omkring, og så kunne man lave ungdomsboliger dér. Og nu får vi så at vide, at eleverne jo også kan bo på skolehjem, når de alligevel skal på ferie midt i skoleåret et andet sted i landet. Jeg synes, det kunne være godt at vide, om der faktisk ligger nogle overvejelser, dels om, hvem der skal betale alt dette her, dels om, hvor stort et omfang man egentlig forestiller sig den del af vejledningen vil få. Det er da klart, at vi også synes, det er fint at vejlede unge om eksisterende muligheder og at sørge for en bedre overgang enten til uddannelse eller til arbejdsmarkedet. Men vi synes ikke, det er specielt fint, hvis det, det i vid udstrækning kommer til at handle om, er, at man bruger sine såkaldte mobilitetsfremmende ydelser, f.eks. i samarbejde med arbejdsformidlingens erhvervsvejledning, til at få de unge til at tage en uddannelsesplads et andet sted i landet eller inden for den anden uddannelsesretning end den, de oprindeligt havde tænkt på.

Jeg synes, at bemærkningerne om, at de unge må vise vilje til at udnytte de uddannelsesmuligheder, samfundet stiller til rådighed, er lidt uheldige og temmelig bemærkelses-

værdige, for selvfølgelig må de unge vise vilje til at tage imod de tilbud, der er, for så vidt det er tilbud, de unge har et eller andet ønske om. Det kan ikke være sådan, at vi siger, at nu har samfundet stillet de her pladser til rådighed, og så må de unge altså tage dem under alle omstændigheder. Jeg mener, at det betænkeligt ligner noget, der passende kunne kaldes tvangsdeportation af en del af de unge. Jeg vil selvfølgelig godt høre de bemærkninger, undervisningsministeren eventuelt har til denne del af redegørelsen fra arbejdsministeren.

Til sidst blot et enkelt lille spørgsmål. Det siges i bemærkningerne til selve lovforslaget, at der vil blive fastlagt en generel maksimumsnorm for det gennemsnitlige antal timer, kommunerne må bruge til denne vejledning. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg synes, det er udmærket med en sådan norm, men jeg synes, det ville være mere rimeligt, at man lavede en minimumsnorm. Jeg ser i hvert fald ikke den store fare for, at kommunerne skal komme til at vejlede for meget eller bruge for mange ressourcer på denne vejledning. Det tror jeg såmænd godt de kan finde ud af at styre selv.

Chr. Christensen (KrF):

Dette forslag rummer efter vores opfattelse principielt noget meget positivt. Den vejledning, der er omtalt heri, har jo været forsøgt forskellige steder mere eller mindre formaliseret, og det har vist sig, at man kunne få fat på nogle unge, og at man kunne hjælpe dem, selv om de var gået ud af skolen et år eller halvandet før. Der er nok ingen tvivl om, at den ordning, der nu skal gennemføres, vil afhænge af, i hvor tæt kontakt vejlederne er med dem, der skal vejledes, og hvor megen forståelse disse vejledere har af de problemer, de unge står i. Derfor vil det være godt, om vejlederne er så tæt knyttet til de unges arbejdsplads som overhovedet muligt, og det vil altså sige skolerne.

Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at det også efter den foreslåede ordning i de fleste tilfælde vil være hensigtsmæssigt, at det er skolevejledere, der udfører vejledningsarbejdet. Det kan vi helt bakke op bag, men det vil jo nok tidsmæssigt afstedkomme nogle problemer. Skal dette gennemføres til 1. august 1982, hvad så med den planlægning,